

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמאי ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומוזוני טבי.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המושדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו ממורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

אתוון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
ישר בעולם העליון

צדקת הצדיק

רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ ישר

שערי זבול

רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה וימליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

מלליצי יין עשיר

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' יוסף רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגיגו. דרשו חז"ל (ר"ה ח:). שהכוונה לר"ה שזהו חג שבתחילת החודש שהלבנה מכוסה. ויש להקשות על פשט דברי הגמרא שר"ה
הוא בעת שהלבנה מכוסה, הרי אדרבה בזמן שביהמ"ק היה קיים וקידשו את החדשים על פי הראיה, רק מתי ששני עדים ראו את הלבנה קבעו שיהיה ר"ה, וא"כ
בודאי שאין ראוי לתת סימן ולומר שר"ה הוא חג שהלבנה מכוסה בו. ועוד קשה, דלמה כתוב 'בכסא ליום חגנו', דהיינו צריך לומר 'בכסא ביום חגנו'. ויש לבאר על פי
מה שמוזב בזהר (פ' בשלח מד). עה"פ במעשה של השונמית (מלכים ב' ד:א) 'ויהי היום' שהכוונה ליום ר"ה. וגם הפסוק (איוב א:ו) 'ויהי היום' שנכתב לגבי איוב,
מוזב בזהר (פרשת בא לב:), שג"כ היה בר"ה. וצריך להבין למה הפסוק קורא לר"ה בלשון 'ויהי היום' סתם. ויש לבאר על פי מה שמוזב במדרש (ב"ר יא:ב) שביום
השישי של בריאת העולם לא היה לילה אחריו, אלא היום נמשך עד הבוקר של שבת, ולכן לא כתוב 'ויהי ערב ויהי בוקר יום השביעי', לפי שאכן לא נעשה ערב.
וידוע (זהר אמור ק:). שאותו יום השישי יום בריאת אדם הראשון, היה זה יום ר"ה, ומכיוון שבעת בריאת העולם היה ר"ה יום ארוך שלא נעשה לילה, לכן כל מקום
שכתוב 'ויהי היום' הכוונה ליום של ר"ה, שהיה יום ארוך בעת בריאת העולם. ובודאי שבאותו לילה הלבנה כסתה את עצמה, שהרי אם יש את אור החמה, אין צורך
לאור הלבנה. וידוע שהיום מרמז למדת החסד, והלילה מרמז למדת הדין. ואכן לכך האריך הקה"ה בר"ה את היום, להראות לנו שרוצה לבטל את מדת הדין ולדון
את העולם במדת הרחמים. ולכן גם כן צוה עלינו לתקוע בשופר ביום ר"ה כדי לעורר את הרחמים ולבטל את הדין. ומעתה כך מתבאר הפסוק, 'תקעו בחודש שופר'
- שנצטוונו לתקוע בשופר בכדי לעורר את מדת הרחמים, וכדי שלא נאמר מה תועיל לנו התקיעה בשופר, שהרי בשנים שאחרי בריאת העולם הלבנה אינה מתכסית
בר"ה, אלא יש בה לילה ויש למדת הדין שליטה. על כך אומר לנו הקב"ה שלא נמנע מלעורר את מדת הרחמים בשופר, שהרי 'בכסא ליום חגנו', והיינו שביום ר"ה

שמן המאור'

להגה"ק רבי מנחם מנדל אפרים פישל ב"ר דוד טרייבר זצ"ל, המגיד מסאמבור

תלמידו של הרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן ורבי צבי הירש מדזיטשוב זי"ע כתב בהקדמת ספרו

וכל מי שילמוד בספר הזה בכלל אחינו בני ישראל, יפתח להם ארובות השמים ברכה עד בלי די מפתח הפרנסה והצלחה ורחמים וחיים ושלוש ממגד תבואות שמש וממגד גרש ירחים וכו'. והשי"ת יעזור לכל מי שיעיין בזה הספר, יזכה לזכך לבבו, ויזדככו כל אבריו, ויהיו כולם אהובים וכולם ברורים לעשות רצון בוראם, ויזכה לשתי שולחנות כשורה, בהצלחה וטובה חיים ושמחה בתפארה, ויגבה מזלו למעלה בגזירת הבורא, ויזהר כזהר הרקיע כשמש ברה

מקרא קודש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו. נראה לי לרמז דהנה אמרו חז"ל דרשב"י ס"ל דאין לו לאדם אלא ללמוד תורה, ואם זוכה אז מלאכתו ופרנסתו נעשית ע"י אחרים, כמו שכתבו 'ועמדו זרים ורעו צאנכם'. וזה שאמר 'מקרא קודש יהיה לכם', שאם יהיה לכם 'מקרא קודש', שתקראו להשי"ת בקדושה בתורה ובתפילה, אז 'כל מלאכת עבודה לא תעשו', דלא תצטרכו לעשות שום מלאכה, כי מלאכתך נעשית ע"י אחרים.

בעת בריאת העולם כיסיתי את הלבנה, שיום החג התארך גם בלילה שאחריו שנשאר יום, ולכן דקדק לומר 'ליום חגנו' לרמוז על ענין זה שנתכסה אותו הלילה ונעשה יום, ומאריכות היום בבריאת העולם אנחנו למדים שהקב"ה רוצה לדון את העולם במידת הרחמים, וא"כ גם בזמנינו היום אף שיש לילה בר"ה, אפשר לעורר את מדת הרחמים ע"י תקיעת שופר. (זרע שמשון וילך אות ח').

לזכות ש.ה.ב.מ.ר. להצלחה בכ"ע ונחת דקדושה מכל יו"ח

שמא יעביירו. אמרו בשבת (דף קיד:), אמר ר' זירא לפני שעליתי

לארץ ישראל, הוה אמרי, דהא דתניא יוה"כ שחל להיות ערב שבת, לא היו תוקעין לפני כניסת שבת את ששת התקיעות שתוקעים בכל ערב שבת, לפי שתקיעות אלו באים להבטיל את העם ממלאכה, ואילו ביוה"כ אין עושין מלאכה. ואם היה יוה"כ חל במוצ"ש, לא היו מבדילין בו בתפילה, לפי שגם יוה"כ נקרא 'שבת', וחישבתי דברייתא זאת דברי הכל היא. אבל כשעליתי לארץ ישראל, אשכחתייה מצאתי ליהודה בריה דר' שמעון בן פזי, דיתב וקאמר דברייתא זאת ר' עקיבא היא, דסובר דיוה"כ ושבת שוים בחומרות, ולכן אין צורך להבדיל ביניהם בתקיעות. אבל לפי ר' ישמעאל, כיון דאמר חלבי שבת קריבין ביוה"כ, נמצא שיוה"כ קל משבת, וא"כ צריך ליתקע ביוה"כ שחל בערב שבת, לפני כניסת השבת, כדי להבטיל את הכהנים מלהקריב את חלבי יוה"כ שחל להיות ערב שבת, בשבת. ועוד, דצריך ליתקע כי היכי דליהוי ידעי לשנים אחרות, שכאשר יחול יוה"כ במוצ"ש, ואז לא יתקעו בשבת לפני כניסת יוה"כ, שידעו הכהנים מכך שלא תקעו בשבת לפני כניסת יוה"כ, דחלבי שבת קריבין ביוה"כ, ע"כ. וכתב בגור אריה (שבת שם), וז"ל: וקשה לי הא חזינן דעקרו חכמים תקיעות דאורייתא ביו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת, דרק במקדש היו תוקעין אבל

לא במדינה, דגזרינן שמא יעביירו ד' אמות ברה"ר, וכן לולב ביו"ט ראשון דאורייתא דחזינן משום שמא יעביירו, וא"כ מאי קשיא ליה הכא שיתקעו בשביל דנדע דחלבי שבת וכו'. וצריך לומר דקדושת הש"ס שיתקעו במקדש משום ד'אין שבות במקדש'. עוד אפשר, דלא שייך 'שמא יעביירו' רק בלולב ושופר דהכל חייבין בו, משא"כ בתקיעות אלו, שאין תוקעין רק חזן הכנסת, ולא שייך בהו בקיאות, דהא איתגיהו בכל ערב שבת, לכן לא שייך לגזור 'שמא יעביירו' וכו'. ושובת דתקיעות פשיטא לן דחזינן כמו ביו"ט שחל להיות ערב שבת שתוקעין, להכי פריך שפיר ליתקע.

לע"נ הג"ר אליעזר בלום ב"ר אורי זצ"ל יא"צ כ"ז אלול

יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה. ומפרש בגמ' שמא יטלנו בידו וילך אצל הבקי ללמוד ויעביירו ד' אמות ברשות הרבים. ויש לעיין וכי משום חשש של טלטול יבטלו דבר גדול כזה, הלוא ידוע מאמרם ז"ל שע"י תקיעת שופר הקב"ה עומד מכסא הדין ויושב על כסא רחמים, וא"כ איך נבטל דבר גדול כזה שהוא טובת כל ישראל. ונראה, דהנה ידוע שכל התקיעות הן להזכיר עקידתו של יצחק, וא"כ צריך להיות דומיא דעקידת יצחק, והנה בזמן העקידה היה אז יצחק בן ל"ז שנה כידוע, ומן הסתם ידע שאין אדם יכול להיעשות קרבן, ואף שאפשר שיארע לפעמים הוראת שעה, מכל מקום זה לא עלה בלבו, והא ראייה שבאמת לא נקרב, וא"כ ממילא ידע שאי אפשר שאדם יהיה קרבן, ואעפ"כ אמר כיון שאברהם אבי מצווה, אשתוק ואקבל באהבה.

וכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

ובכן גבי תקיעת שופר נמי אע"פ שישראל עם קדושים יודעים שתקיעת שופר היא טובה גדולה לישראל שעל ידה עומד הקב"ה מכסא דין ויושב על כסא רחמים, אע"פ כן כיון שחז"ל אמרו שלא לתקוע, נשמע לדבריהם, והוי דומיא דעקידת יצחק, וא"כ אדרבה, באמת עי"ז זוכר הקב"ה עקידת יצחק ומתמלא עליהם רחמים,

יום א' כ"ד אלול יא"צ של מן החפץ חיים זי"ע

כדאי לילך לקברו של בנו הרב אהרן בן הג"ר ישראל מאיר ז"ל שנפטר בבחורותו ולא השאיר אחריו זש"ק קברו נמצא בקווינס סמוך להציון של הרה"ק בעל שיח אליעזר מאמפלא זי"ע (בצד ימין) המתפלל שם ונותן צדקה לעילוי נשמתו, ועושהו שליח שיודיע בקשתו לאביו החפץ חיים זצ"ל, בטח שיעשה תפילתו פירות

הכתובת

81-14 Cypress Avenue
Ridgewood, NY 11385
נתפרסם ע"י ש.ה.ב.י.

אם להתעסק בזה.

ואיתא בכתבי האריז"ל כי בעשרת ימי תשובה, מגיעים למדריגת בני מלכים, אף דבכל השנה יש לישראל מדריגת בני מלכים, אכן בעשרת ימי תשובה נתגלה זאת המדריגה, משום זה נקל בימים אלו לבוא לתשובה. כי עבור בן המלך אינו לפי כבודו דברים גרועים כנ"ל, וזה הוא עיקר התשובה להשליך מעליו החטא כנ"ל, כי

אם האדם נושא ונותן בהחטא, אף שחוזר בו מלעשותו, אם אינו נמאס בעיניו להשליך מעליו כנ"ל, אזי בכל פעם יוכל לבוא להחטא. (נאות הדשא ח"ג עמוד קע"ט).

מליץ יושר מול מגיד פשע

אם לא עכשיו אימתי?

**עכשיו הזמן לגמור המקח עם צדיקים מליצי יושר
'מקח בלייבט מקח'**

לע"נ הג"ר יעקב משה ב"ר אברהם אייזיקאוו זצ"ל י"א צ
כ"ה אלול

אם יש מספר למלאכים. כתב הרמב"ם (פ"ב מהלכות יסודי התורה ה"ז), וז"ל: שינוי שמות המלאכים על שם מעלתם הוא, ולפיכך נקראים 'חיות הקדש', והם למעלה מן הכל, ואופנים וארזים וחשמלים ושרפים ומלאכים ואלהים ובני אלהים וכו' ואישים, כל אלו עשרה השמות שנקראו בהן המלאכים על שם עשר מעלות שלהן הן, עכ"ל. והגאון יעב"ץ בבית מגדול עוז שלו (אוצר הטוב מוסד ב') כתב על זה, וז"ל: היות המלאכים עשרה בלבד, הוא דעת הפלסופים המניחים לכל גלגל שכל נבדל המנהיגו, ואין זה דעת חז"ל האלהיים ההולכים בתורת ה', סמוכים באמת על הכתובים 'היש מספר לגדודיו אלף אלפין' ישמשוניה ורבוה רבבן קדמוהו יקומו', עכ"ל.

ואני אומר כי גם הרמב"ם ידע מקרא מפורש 'כי אין מספר לגדודיו', אבל רבינו חשב הכתוב בכללם ואמר שהם עשרה, אבל מי לא ידע כי בכל כת מאלו יש אלפי אלפים ורבוה רבבות גדודי מלאכי עושי רצונו. ובודאי גם בכל כת מהנה, יש אותם העשרה בחינות שחשב הרמב"ם, הא כיצד, בחיות הקודש יש בחינה החיות שבחיות והוא הראש מאותו הכת הסמוך לכסא הכבוד, ויש בחינת אופנים שבחיות והוא אחריו באותו הכת, וכן כולם עד האחרון בחינת אישים שבחיות, והוא הסוף ורגל אותו הכת, ועם כל זה הוא גדול מראש הכת שאחריו, והוא מבחינת החיות שבאופנים וכן כולם. ובח"י אישים שבאישים היא הקטנה מכל מעלות המלאכים, ועם כל זה גדולה כמעלות האדם הגדול. (אוצר המלך פ"ב יסודי התורה ה"ז).

לזכות חב"י. להצלחה בכל ענין ונחת דקדושה מכל י"ח

אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. י"ל דהנה בר"ה שחל בשבת גזרו חכמינו ז"ל שלא לתקוע בשבת, ועקרו מצות עשה של תקיעת שופר, משום שמא יעברנו. וי"ל טעם נוסף לדברי חז"ל, כי עיקר תקיעת שופר אעפ"י שחוק הוא, רמז יש בו לעורר ישינים ולהקיצם מתרדמתם, כמש"כ הרמב"ם בה"ל תשובה פ"ג ה"ד, והוא מעורר תשובה מיראה.

אבל יש בחינה יותר גדולה לשוב בתשובה מאהבה, וע"ז רומז שב"ק, כי ע"י יום זה נבחרנו מכל האומות ונקדשנו לעם סגולה, ולכן בשב"ק שאנו במדרגה גדולה אין אנו צריכין לשופר לעורר אותנו לתשובה, כי השב"ק מלמד אותנו למדרגה יותר גדולה. והנה ידוע דתשובה מאהבה נובע משם הוי"ה ב"ה, ותשובה מיראה משם אלקים, וזה כוונת 'אשרי העם יודעי תרועה', ולא כתיב 'תוקעי תרועה', כי אם רק יודעים והיינו 'זכרון תרועה', אף שלא תוקעים והיינו

חדש

מבית מכון מלצי יושר

הגדרות צפנת פענח

על התורה ומועדים
עם ביאורים הערות והארות

הפצה ראשית:
גרינפלד
718.633.8103

אפשר להשיג הספר
בתנאים הטובים
המובחרות.

ליתר פרטים ולקנות
הספרים 'הגדרות אבני
מר עזרת', 'הגדרות אבני
מר עזרת מילה',
'הגדרות חזון יחזקאל'
ע"ת וק לקבלת גיליון
'מלצי יושר' בכל שבוע:
giljonmy@gmail.com

בשבת, וה' עושין תשובה מאהבה הנובע משם
הוי"ה ב"ה, בזה פועלים ש'באור פניך יהלכון'.

לזכות רב. ש.ה. להצלחה בכל ענין ולזוה"ג בקרוב ובניקול

דבר אל בני ישראל לאמר וגו' שבתון זכרון תרועה. בבעל הטורים מביא רמז 'תקעו שופר בציון, ר"ת 'שבת', שבציון תוקעין אפילו בשבת. עוד מביא מסורה 'זכרון תרועה' הכתוב כאן, ואידך 'אין זכרון לראשונים', ואידך 'כי אין זכרון לחכם עם הכסיל'. ונראה לי, דהנה אמרו (ר"ה טז): אחד יבנה ואחד כל מקום אשר יש בו ב"ד קבוע, תוקעין אפילו בשבת. וכן עשה הר"ף מעשה בב"ד שלו (כמ"ש הרא"ש והר"ן שם). ובזה אפשר לומר כוונת הפסוק 'תקעו בחודש שופר, ר"ת 'שבת', היינו שפעמים שדוחה שבת ג"כ אע"פ שגזרו שמא יעברנו, וזה 'בכסה ליום חגיגו', אפילו בעת כי חג הזה אשר עיקרו בשופר הוא מכוסה והיינו כשחל להיות בשבת שאין תוקעין, מ"מ תקעו, כי 'חק' קבוע 'לישראל הוא' במקום 'משפט לאלקי יעקב', אשר שם ב"ד קבוע, שם תוקעין לעולם, דעל ב"ד לא שייך גזרה שמא יעברנו.

והנה לפי פשיטת הגמ' נתבטל התקיעה אם חל ר"ה בשבת משום גזירה שמא יעברנו, וזה 'שבתון זכרון תרועה' בלבד, ולכן 'אין זכרון לראשונים', נשתכח כל מעשה שופר בר"ה שחל בשבת, ואין שופר בו אשר תכליתו לעורר זכרון ראשונים, כדאמרו (ר"ה טז): למה תוקעין בשופר של איל וכו', כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם. אמנם הגי' מילי בסתם, משא"כ במקום ב"ד קבוע 'אין זכרון לחכם עם הכסיל', אשר בו גזרו שמא יעברנו, משא"כ בחכם במקום ב"ד קבוע 'אין' לדמות, ובזה נרמז תוכחה רבה על בני ציון שלא יבטלו תקיעת שופר בר"ה שחל בשבת וכמבואר אצלנו בתשובה באורך. [כידוע דעתו של רבינו שגם בזה"ז אפשר לתקוע בירושלים בר"ה שחל להיות בשבת].

לע"נ הג"ר גרשון אברהם ב"ר ישראל משה ויזנפלד זצ"ל י"א צ כ"ה אלול

שמא יעברנו. העירו האחרונים (שער המלך שופר פ"ב ה"ו, שאגת אריה סימן ק"ז) דלב"ש דלית ליה 'מתוך', א"כ מדוע גזרו רבנן אתקיעה בשבת משום שמא יעברנו, הא גם ביו"ט ההעברה אסורה, ואי דאין כח לחכמים לגזור לבטל מצוה לגמרי, מ"מ גם בשבת לא היה להם לגזור כיון שאין שם סברא לאסור בשבת יותר מביו"ט, כמבואר כזה בפרי חדש (או"ח סימן תקפ"ח ס"ק ה') דהיינו טעמא דלא גזרו על התקיעה משום תיקון כלי שיר, דהוא משום דגזירה זאת שייכא גם ביו"ט, ואי אפשר לבטל מצוה לגמרי, ושיגזרו בשבת לבד ולא ביו"ט, ג"כ אי אפשר, דא"כ מיחזי מילי דרבנן כחוכא, כיון דטעם הגזירה שייך ביו"ט כמו בשבת, ע"ש. וא"כ הכי נמי לענין העברה לב"ש דההעברה אסורה ביו"ט כמו בשבת, א"כ ג"כ הא אין לגזור בשבת יותר מביו"ט.

ואולם לכאורה הא שפיר יש סברא לחלק בין יו"ט לשבת בפשיטות, ולומר דביו"ט דהחשש הוא רק עבור חילול יו"ט, וא"כ

קח לך סניגור

מתכוננים אנו להוציא לאור עולם ספר

'הגדרות רבי צדוק על התורה'

(עניני הלכה)

אם לא עכשיו אימתי?

עכשיו הזמן ליכות לברכתו והבטחתו!

"אהיה מליץ יושר למי שידפיס דברי!!"

מי שרוצה להנציח שמו בהספר יתקשר למערכת

giljonmy@gmail.com 732-510-0560

הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא ז"ע אמר: כל מי שידליק נר לעילוי נשמתו - ר' אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל - אעשה לו טובה.

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"ת פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו וללמוד כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה'. וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך] וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקתות וכיוצא בהן ומדרשי רשב"י (-זוהר) כדי שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחיד סגולה מקיימים אותה, וקל מאוד לקיימה אם מקציבים לזה זמן מועט בכל יום, ובזה זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל המצוות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרן לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ת.ה. לנחת דקדושה מכל י"ח

אהנאי, היינו שאין הדבר כסברת המקשן דמוסי השבת אין להם קדושת ר"ח, ומפאת זה הוקשה לו דמדוע לא יוקדמו מוסי הר"ח למוסי השבת, כיון דהם מוסי קדושה הגדולה טפי, דר"ח איקרי 'מועד', דאין הדבר כן, רק דקדושת ר"ח למוסי שבת נמי אהנאי, דגם מוסי השבת יש להם קדושת הר"ח כי מתאחדות הקדושות ונעשות אחת וכנ"ל, וד"ק היטב מאוד.

והנה אם נאמר כן דשתי קדושות שבזמן אחד מתחברות ונעשות קדושה אחת גדולה, א"כ הרי בטלה איפוא סברתנו הנ"ל דיו"ט של ר"ה שחל בשבת יש לאסור בו התקיעה טפי מכשהוא חל בחול, משום דכשחל בשבת הוי ליה עמוד וחטא בקדושת השבת בשביל שתזכה בקדושת היו"ט, משא"כ כשחל בחול, דהחטא והזכות בקדושה אחת וכנ"ל, דזה אינו, דהרי גם כשחל בשבת אין כאן שתי קדושות נפרדות כלל, שהרי נעשו שתיהן קדושה אחת לגמרי האוסרת עשיית המלאכה ומחייבת היא עצמה מצות התקיעה, וכך דזבחים הנ"ל דאמרינן דר"ח שחל בשבת נעשות הקדושות קדושה אחת המחייבת היא עצמה מוסי השבת ומוסי הר"ח גם יחד, וא"כ גם בנידון דידן דכוותה, אין כאן כלל איפוא עמוד וחטא בקדושה זו בשביל שתזכה בקדושה אחרת, כיון שאין הקדושות נפרדות, רק מתאחדות יחד, והם קדושה אחת לגמרי אשר בה החטא וגם בה הזכות.

ומעתה אומר דדבר זה אם שתי קדושות בזמן אחד מתאחדות להעשות קדושה אחת, יש לומר דהוא פלוגתא דב"ש וב"ה (ביצה יז). בנוגע יו"ט שחל להיות בשבת, דב"ש אומרים מתפלל שמונה ואומר של שבת בפני עצמה, ושל יו"ט בפני עצמה, וב"ה אומרים מתפלל שבע, מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום באמצע, [דמתפלל ברכה אחת ליו"ט ולשבת], ע"כ הגמרא. ומובן ממילא על פי דרכנו הנ"ל דיש לומר דב"ש וב"ה בהאי

סברא קמיפלגי, דב"ש סבירא להו דאין הקדושות מתחברות יחד, רק עומדות כל אחת בפני עצמה, וקדושת היו"ט לחוד, וקדושת השבת לחוד, ולכן ראוי לומר ברכה בפני עצמה לכל קדושה וקדושה. וב"ה סבירא להו דהקדושות מתאחדות ונעשות קדושה אחת, ולכן אין צריך לומר רק ברכה אחת לשתיהן.

והנה פלוגתא דבית שמאי ובית הלל הנ"ל מצינו גם לענין ר"ה שחל בשבת (עירובין מ, דב"ש אומרים מתפלל עשר, שלש ראשונות ושלש אחרונות, ושל שבת בפני עצמה, ושלש דר"ה היינו קדושת היום וכולל עמה מלכיות, ועוד שתיים זכרונות ושופרות. וב"ה אומרים מתפלל תשע, דכולל שבת ור"ה בברכה אחת, ע"ש. הרי שנחלקו איפוא בזה ב"ש וב"ה להדיא לדרכנו בענין ר"ה שחל בשבת אם קדושות הר"ה והשבת מתאחדות להעשות קדושה אחת או לא, דב"ש סבירא להו דאין מתאחדות ועומדות כל אחת בפני עצמה, ולכן מצרכי לכל אחת ברכה

מה שאין גוזרין גזירה דשמה יעביירו, או דשמה יתקן כלי שיר, הרי החטא בזה בקדושת היו"ט, ועל כן שפיר אין לגזור כדי שלא לבטל מצות שופר, דהוא ג"כ מצוה המחויבת מפאת היו"ט, ואמרינן עמוד וחטא בקדושת היו"ט לעשות מעשה התקיעה (שאפשר שיבא לידי העברה או תיקון כלי שיר) כדי שתזכה בקדושת היו"ט (בקיום מצות תק"ש). משא"כ בשבת דאם יבא לידי העברה או תיקון כלי שיר, הרי יחלל שבת ויחטא בקדושת השבת, וא"כ ממילא גם עשיית

מעשה התקיעה שאפשר לבא על ידה לידי העברה או תיקון כלי שיר הוא חטא בקדושת השבת, ואילו הזכות דקיום מצות התקיעה, הרי הזכות רק בקדושת

היו"ט, דקדושת השבת הרי אין מחייבת את התקיעה, ועל כן עמוד וחטא בקדושת השבת בשביל שתזכה בקדושת היו"ט לא אמרינן, ושפיר יש לגזור אתקיעה בשבת אף דאין גוזרין אתקיעה ביו"ט, ולא מיחייב כחוכא כלל, דהא יש טעם וסברא אלימתא לחלק בזה בין שבת ליו"ט. ואולם לפ"י הא הדרא קושית הפרי חדש לדוכתה, דלמה ליה לגמרא לטעמא דשמה יעביירו, תיפוק ליה משום תיקון כלי שיר, ואי דטעם זה שייך גם ביו"ט, מ"מ ביו"ט הא הוי ליה עמוד וחטא בקדושת היו"ט בשביל שתזכה בקדושת היו"ט, ועל כן שפיר לא גזרו, משא"כ בשבת וכנ"ל.

ונראה בזה, דאמרו בזבחים (דף צא): איבעיא להו תדיר ומקודש איזו מהם קודם, ת"ש מוסי שבת קודמין למוסי ר"ח, ואע"ג דמוסי ר"ח מקודשין טפי דאיקרי 'מועד', אטו ר"ח למוספין ידידיה אהנאי, למוסי שבת לא אהנאי, ת"ש מוסי ר"ח קודמין למוסי ר"ה אע"ג דר"ה קדשה טפי מר"ח, אטו ר"ה למוספין ידידיה אהנאי למוסי ר"ח לא אהנאי, עכ"ל הגמרא. ונראה כוונת הגמרא דהמקשן והתרחץ נחלקו פה בסברא היכא דיש ליום אחד שתי קדושות, כגון ר"ח שחל בשבת, דיש בהיום קדושת ר"ח וקדושת השבת, אם שתי הקדושות האלה של היום עומדות כל אחת בפני עצמה, או דילמא אינן עומדות כל אחת בפני עצמה, רק הם מתחברות ומתאחדות ונעשות קדושה אחת

עצומה וגדולה. וסבירא ליה להמקשן כסברא הראשונה הנ"ל דהקדושות עומדות כל אחת בפני עצמה, וא"כ ממילא מוסי ר"ח באין רק בשביל קדושת ר"ח אשר אל היום, ומוסי שבת באין בשביל קדושת שבת אשר לו, וכיון דקדושת ר"ח יש לה מעלת מקודש, וקדושת שבת יש לה מעלת תדיר, א"כ מדמוסי שבת קודמין למוסי ר"ח, לכן שפיר דייק מזה דתדיר ומקודש תדיר קודם.

ועל זה חזית ליה התרצן דאין הדבר כסברתו, רק דכשיש שתי קדושות ליום אחד, אין עומדות כל אחת בפני עצמה, אך מתחברות ומתאחדות ונעשות קדושה אחת עצומה וגדולה, ועל כן ממילא המוסי שבת הלא הם גם מוסי ר"ח, שהרי אין כאן שתי קדושות כלל, רק קדושה אחת הנעשית משתי קדושות שהיו מחייבות כל אחת מוסף אחד, ועתה שנתאחדו הקדושות ונעשו אחת ממש, הנה יש כאן קדושה אחת גדולה המחייבת שתי המוספין גם יחד, וזהו שאמר 'אטו ר"ח למוספין ידידיה אהנאי למוסי שבת לא

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרת הר"צ מ'ארמאד זצ"ל

אריינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

— וואס טוהט מכן דורות ישרים: —

- א ת"ח ויר"ש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אידן, וועט עס טוהן פאר אייער יעושה פרייוואט, בנאמנות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין, באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט. אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט, מיט כוונה, במתינות, אויף האט עס די ריכטיגע כח.
- מ'שרייבט די נאמצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אויף ווי אלע שיטות. די שטיין בלייבט אין דעם אויוועג פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'מאלט אויך וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקט, שווארע רצון להתפלל, כדי איר זאלט קענען מיט זאגען די תפילה.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער וועט נשמת הצדיק אל קברו (המקובל מ'רשימוח משת).
- די שטיין ווערט באגראבן ווי די ריכטיגע וועג, און אויף זעהט מען עס נישט.
- מ'קען אויך אפנעמען די שטיין און עס אליין אראפלייגען ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מ'קען באשטעלען אפאר שטיינער כדי מ'זאל עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויף דעם מקובלדיגע אופן פון מכן דורות ישרים זעהט מען ווי עס ווערט מקוים די ווערטער פון אריה"ק אויפן הארץ: **יבנה הלב (אנציערע ויין הארץ צו אריינשטעלן), ישתוקף לבו לשמים (לעבן ווייטער די נאמצע מענטש), ותראה פלאים (וועט עס ווערן וואונדער).** מ'קען עס געבען פון מעשה.

פאר פרטים וועט-טקסט מכן דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מוודיע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!
732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

הרה"ק בעל מגן אברהם מטריסק זי"ע, כתב בהקדמת הספר למי שילמוד ספרו 'מגן יהיה לכל ההוגים בו'

ספרים מבית מכון מליצי יושר

בשביל עונש, ואז הם יסורין שיש בהם ביטול תורה, אבל יסורין של אהבה הם, אזרבה לזכר להתיש חומר ולהוסיף דעה, עכ"ל.

ולפ"ז הכי פירושו: 'טוב' - השי"ת שהוא 'טוב האמיתי', 'לגבר' ראשי תיבות 'לפידים גדודים ברקים רשפים', היינו שיש לו כל אלה המלאכים לזכר בהם את בני ישראל, ואימתו? 'כי ישא עול', כשבני ישראל יהיה עליהם עול הקשה 'בנעוריו' שיגלו ויתערו מארץ ישראל לארצות גלות, וישעם ה', ואז 'מלאה הארץ דיעה' אלה, 'אמן כן יהי רצון במהרה בימינו.

לע"נ הג"ר יהודה זאב ב"ר יחיאל צבי ליבוביץ זצ"ל
יא"צ כ"ז אלול

עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר. אמרו בר"ה (דף טז): אמרו לפני מלכויות זכרונות ושופרות, מלכויות כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי שיעלה זכרוכם לפני, ובמה בשופר, ע"כ. והכוונה הוא, דרך אחר שתקבלו עליכם עול מלכות שמים, אז יעלה זכרוניכם לפני הקב"ה לטובה ע"י השופר.

והנה מבואר בגמ' דאמירת שופרות הוא כדי שיעלה 'זכרוניכם' לטובה. אבל בתוספתא (פ"א ר"ה ה"א) הגירסא כך: 'אמרו לפני שופרות כדי שתעלה תפלתכם בתרועה'. והיינו דאמירת שופרות בא כדי שתעלה התפילה לפני הקב"ה בשופר.

והנה בפסיקתא אמרו: בשעה שהקב"ה עולה ויושב, על כסא דין הוא עולה, וכשישראל תוקעין בשופר, הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, שנאמר ה' בקול שופר, ע"כ. והיינו

דמפרש הכתוב 'עלה אלקים בתרועה', דהכוונה דבשעה שהקב"ה עולה ויושב, על כסא דין הוא עולה, דאלקים מושגו מנהיג ודין, כמו 'ונקרב בעל הבית אל האלהים', והיינו בתחילה הקב"ה עולה ויושב בבחינת דין על כסא דין. אבל כשישראל תוקעין בשופר, הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, שנאמר ה' בקול שופר, כלומר ה' בקול שופר, בזכות השופר הוא מבין אל מעשיהם במדת שמו הו"ה, שהוראתו שהוא הוא המהווה את העולם, ויען שהוא הבורא המהווה את כל הוויית העולם, הוא חס על מעשי ידיו ומרחם על הבריות כרחם אב על בנים.

ודברי הפסיקתא האלה מתאימים לדברי התוספתא, דאמירת שופרות בא כדי שתעלה התפילה לפני הקב"ה בשופר, דתפילה הוא בקשת רחמים, וע"י השופר הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים. ולכן תקנו שהתקיעות תהיינה על סדר התפלה.

הפצה ראשית: גרינפעלד 718.633.8103
אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
ליתר פרטים, וכן לקבלת גיליון 'מליצי יושר' בכל שבוע: gilyonmy@gmail.com

'אמרות טהורות' להג"ר בנימין ב"ר לוי חזקוני זצ"ל מג'רבה כתב בהקדמת ספרו, וז"ל:

"והני מברך בברכה המשולשת בני חיי ומזוני לכל הלומד בספרי זה אפילו פעם אחת בשבוע, ברך ה' חילו להיות מוצלח בנכסיו בזכות הרבנים הנזכרים פה, יאריך ימים ושנים ביראת ה', וכל ימיו יהיה דשן ורענן וינצל מכל צרה וצוקה, אמן כן יהי רצון."

כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. אפשר לומר לפי מה שאמרו חז"ל 'לעולם ירגיז אדם יצה"ט על היצה"ר וכו', נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה וכו' יקרא ק"ש וכו' יזכיר לו יום המיתה'. וזה שאמר 'כי קרוב אליך הדבר מאד', ואל יקשה בעיניך קיום התורה והמצוות מצד היצה"ר, כי הוא מאש ואתה בשר ודם, יען כי 'בפיך ובלבבך לעשותו' ולתקנו להיות נהפך לך לעזר ולהועיל, והיינו ע"י התורה והק"ש שהיא 'בפיך', וע"י זכירת המצוות שהיא 'בלבבך', ובא הרמז 'לעשותו' נוסריקון 'לעשות ת', דהיינו לתקן היצה"ר שהוא מצד 'עשו', ו'ת' איש עמו, גונדא דיליה.

דמפרש הכתוב 'עלה אלקים בתרועה', דהכוונה דבשעה שהקב"ה עולה ויושב, על כסא דין הוא עולה, דאלקים מושגו מנהיג ודין, כמו 'ונקרב בעל הבית אל האלהים', והיינו בתחילה הקב"ה עולה ויושב בבחינת דין על כסא דין. אבל כשישראל תוקעין בשופר, הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, שנאמר ה' בקול שופר, ע"כ. והיינו

דמפרש הכתוב 'עלה אלקים בתרועה', דהכוונה דבשעה שהקב"ה עולה ויושב, על כסא דין הוא עולה, דאלקים מושגו מנהיג ודין, כמו 'ונקרב בעל הבית אל האלהים', והיינו בתחילה הקב"ה עולה ויושב בבחינת דין על כסא דין. אבל כשישראל תוקעין בשופר, הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים, שנאמר ה' בקול שופר, ע"כ. והיינו

'שמן רוקח' להרה"ק רבי אלעזר לעוו זי"ע

כתב בצוואתו, וז"ל:

"כל מי שיזכה אותי וישים עין עיונו בחיבורים שלי יתברך מן השמים וכו', ואם ירצה אחד להדפיס ספרים שלי, הנני להחזיק לו כל ימי מלא חפנא טיבותא ויבורך בברכת השמים ממעל, ויחולו עליו כל הברכות הכתובים בתורה."

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך. בדרר מליצה אמרתי בזה דהנה ידוע כי מנימוסי המלחמה, כל אחד מהצדדים מזרז כגבור חלציו להיות זריז נשכר, ואכן אם האחד מזרז כגבור חלציו, והשני מתעצל, אזי זה העצל נופל ולא יוכל קום, אחרי שלא הכין לעצמו כלום, ופתאום יבוא עליו השונא. והנה עיקר מלחמת היצה"ר הוא בראש השנה, כי אז השטן עומד ומקטרג, וכמו שאמרו חז"ל בפסוק 'ויהי היום ויבואו בני אלהים ויבוא גם השטן בתוכם', דמה שכתב 'ויהי היום' היינו בר"ה, והכתוב מזרז אותנו שלא נמתין עד ר"ה, אלא נזרז עצמינו קודם ר"ה להכין כלי קרב דהיינו תשובה ומעשים טובים דמה כתרס לפני פורעניות. וזה שאמר הכתוב 'כי תצא למלחמה על אויבך', כלומר שתקדים עצמך לצאת נגדו למלחמה, ולא תמתין עד שיתחיל הוא עמך, אזי 'ונתנו ה' אלהיך בידך', כי אז יצליח הש"י את מעשיך.

לעצמה, וב"ה סבירא להו דנעשות קדושה אחת ולכן לא מצרכי רק ברכה אחת לשניהם. ומעתה ב"ש לטעמייהו דסבירא להו דקדושות הר"ה והשבת הם כל אחת קדושה לעצמה בר"ה שחל בשבת, א"כ שוב שפיר הא קמה הסברא הנ"ל דעמוד וחטא בקדושת השבת בשביל שתזכה בקדושת ר"ה לא אמרין, ועל כן שפיר אסרין לדידהו תקיעת שופר בר"ה שחל בשבת מחשש העברה, אע"ג דלא אסרין ליה בר"ה שחל בחול, דשאני ר"ה שחל בחול דהוי החטא והזכות בקדושה אחת וכו"ל.

וב"ה דסבירא להו דגם בר"ה שחל בשבת נעשות הקדושות קדושה אחת, ולא שייך לדידהו חילוק זה שבין ר"ה שחל בשבת, לר"ה שחל בחול, הרי לב"ה לטעמייהו בלאו הכי ניחא הא דחיישינן אהעברה רק בחל בשבת ולא בחל בחול, דב"ה לטעמייהו דאמרין 'מתוך', א"כ כשחל בחול הרי אין ההעברה אסורה כלל, וא"כ הא שפיר קאמר הש"ס טעמא דשמא יעברנו, דשפיר יכון הטעם בין לב"ש ובין לב"ה כל חד לטעמיה וכמובן, ודו"ק היטב כי הוא כפתור ופרח בסייעתא דשמיא. (ציונים לתורה כלל ל"ח).

לע"נ הג"ר ישראל ב"ר ברוך פנחס רבינוביץ זצ"ל כ"ט אלול

טוב לגבר כי ישא עול בנעוריו. יש לפרש על פי המדרש (שחר טוב תהלים ב'): גוג מגוג עתיד לומר כן, שוטים היו הראשונים שמעקיפין עצה על ישראל, ולא היו יודעים שיש להם פטרון בשמים, אני איני עושה כן, אלא בתחלה אני מזדווג לפטרונן, ואחר כך אני חוזר על ישראל, הדא הוא דכתיב 'על ה' ועל משיחו'. והקב"ה אומר להם: גוג מגוג לי אתם באים להזדווג, כמה גדודים יש לי לפני, וכמה רשפים וברקים ולפידים, ואני יוצא עמך במלחמה, שנאמר ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה, מה כתיב שם 'והיה ה' למלך על כל הארץ, ע"כ.

וכתב השל"ה (פרשת שמות), וז"ל: הרשעים הגדולים הנזכרים אע"פ שהיו רשעים גדולים, מ"מ היו חכמים גדולים, אבל היו חכמים להרע ולא להטיב, והם ידעו דבקות ישראל לאביהם שבשמים, וכל מגמתם להפריד הדבקות, ועל מרכז זה יסוב המאמר וכו', גוג מגוג אמר הכל שוטים, וכי אינם יודעים שיש להם פטרון וכו', דיש תקנה בתשובה להחזיר העטרה והוא מקבלם בתשובה וכו', ואיך המן הגביל זמן לשנה, וכי לא ידע כי בתוך זמן הזה יעשו תשובה וכו', על זה אמר אזדווג לפטרונן, רצה לומר, שלא יעשו תשובה החביבה לו, דהיינו אייגע אותם מיד וכו'.

והקב"ה משיב גדודים רשפים ברקים ולפידים, כל אלה היו במתן תורה, גדודי מלאכי צבאות, וברקים ולפידים קולי קולות, ואדרבה כולם לזכר חומרים. כן יהיה הענין במלחמות גוג מגוג הכל לזכר, ולא כמו בנבוכדנצר שהיה היראה

ואשרי האיש שמחזיק את עצמו תמיד שהוא בן לאביו שבשמים ותולה בטחונו בו, כקטן התולה את בטחונו באביו ואמו, וכל צרכיו הוא דורש ומבקש מהם, ומפני מעלת יחסו שהוא בן לאביו שבשמים, הוא הולך ומשפר תמיד את מעשיו ומזכך את מחשבתו מכל מחשבת פגול.

לע"נ הג"ר אברהם אריה רוזין ב"ר נחמן צבי זצ"ל אבד"ק פאלטישאן יא"צ ב' תשרי

כוונות שיש לכיין בברכת כהנים. הרבה כוונות מצינו שטוב שיכוונו הכהנים וישראלים בשעת ברכת כהנים, ואמרנו לבארן. כשיש חולה, אז יש לכיין ב'וישמר', דמבואר במדרש פרשת נשא ד"ברכה ה' בנכסין, ו'וישמר' בגופך, ולכן צריך לכוון ב'וישמר' שהקב"ה ישלח רפואה שלמה לפלוני, והכהן וכן המתברך צריך לכוין זה.

ומי שצריך הצלחה ופרנסה, יכוון ב'ברכה ה' שיהיה הצלחה ופרנסה טובה והצלחה בנכסים, ויזמין לו הקב"ה פרנסה טובה.

מי שצריך בנים יכוונו הכהן והוא ב'ברכה ה' בבנים, ו'וישמר' בבנות שצריכים שמירה.

מי שמתחיל להיות עיניו כהות וראייתו מתחיל להתקלקל, יכוין ב'אר ה' פניו אליך, שיתן לו הקב"ה מאור עינים.

אם יש לאדם צרות שנפל תחת יד קשה ומשעבדים עמו יותר מדי ואין מרחמין עליו, יכוון ב'ברכה ה' שה' יברך אותך, ו'וישמר' שלא ישלטו אחרים עליך, 'אר ה' פניו אליך' שהשכינה יהיה עמך, ואז לא יוכלו לעשות לך צרות, ו'יחנך' להוציאך מהשיעבוד, ו'ישם לך שלום' בכניסתך ויציאתך עם כל אדם.

מי שרוצה להצליח בתורה ורוצה ללמוד תורה לשמה, יכוין ב'ברכה ה' בברכה זו תורה לשמה, ו'וישמר' מן המזיקים שלא יחספו ממך, 'אר ה' פניו אליך' זהו מאור התורה שיאיר עיניך ולבך בתורה, ו'יחנך' יחנה ה' אצלך בתלמוד תורה, 'ישא ה' פניו אליך' יהפוך פניו אליך להצליח אותך בתורה, ו'ישם לך שלום' בתורה ומצות לשם שמים.

מי שרוצה שביום אחרון יהיה שלם באמונה, ושהיצה"ר לא יכשילו ואין שלטון ביום המות, וזה ודאי מי כל ימיו היה ירא ושלם, אי אפשר להיצה"ר לפתותו, אבל מי שלא היה כל כך חזק, ואם יכשל ביום יציאת נשמתו, יכול ח"ו לאבד עולמו. ראיתי בספר חסד לאלפים שמבואר בדברי חז"ל שיכוון כך: ב'ברכה ה' באמונה שלמה בהקב"ה ובתורתו ובמצוותיו, ו'וישמר' ישמור את נפשו בשעת מיתתו, וישמור רגליו מן הגיהנם. 'אר ה' פניו אליך' שהשכינה יהיה עמך, ו'יחנך' יתן חינו עליך בכל מקום שאתה הולך בין בחיין ובין לאחר מיתתו, כמו שאומר דוד המלך ג'ס' כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי'. וגם ראיתי בספה"ק שצריכים להתפלל הרבה שלא נצטרך ושלא נסכים בשום אופן להתגלגל עוד פעם בזה העולם, כיון שזה יותר גרוע מגיהנם, וגם בעוה"ב יכולים לעמוד על זה [להתעקש שלא רוצים לבוא בגלגול], אבל צריכים כאן להתפלל שנדע אז מה לעמוד ולהתעקש.

'ישא ה' פניו אליך' יכבוש כעסו, ו'ישם לך שלום' מלאכים קדושים ומליצים טובים יבואו לקראתך ויאמרו 'בוא שלום ינוחו על משכבותם'.

עוד מבואר בספרים לכיין כך, ב'ברכה ה' בעושר, ו'וישמר' מן הלסטים, ב'ברכה ה' בעושר, ו'וישמר' שתעשה ממנו מצות, ו'וישמר' מן היצה"ר שלא יוציאך מן העולם, ו'וישמר' ישמור רגלך מן הגיהנם, ב'ברכה ה' בבנים, ו'וישמר' בבנות

פנים יפות' לבעל הפלא"ה

בעל הפלא"ה בהקדמה לספרו כתב, וז"ל:

'כל המעיין ועוסק בספרי, יתברך מקל עילאה, בברכת ה' הרחבה והמלאה, וינצל מכל עמל ותלאה'

זכרון תרועה. אמרו חז"ל שכל תרועה הוא תקיעה לפניו ותקיעה לאחריו, ויש לרמז מפני שתרועה ג' קולות, ועם קול שלפניו וקול שלאחריו הם חמשה קולות, וחמשה פעמים 'קול' הוא מספר 'תרועה' עם הכולל, והוא מספר עשר פעמים 'חיים', והיינו דכתיב 'אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניו יהלכו', דכתיב 'באור פני מלך חיים'. וענינו כי הנשמה חלק אלהי ממעל הוא אור פשוט, דכתיב 'אשר עשה האלהים את האדם ישר', וע"י מעשה האדם הוא בחינות 'תרועה' שהוא גנוחי גנח וילולי ילל, וע"י התשובה חוזר לקול פשוט, וכן הוא בכללות ישראל, ורמז בזה הכתוב 'קול ברמה נשמע' שהוא בהיות בהמ"ק קיים על מכונו שהקול נשמע למעלה ברמה, דכתיב 'מרום מראשון מקום מקדשינו', ובחורבנו נעשה הקול 'נהי בכי תמרורים', 'נהי היינו שברים גנוחי גנח, ו'בכי תמרורים' הוא תרועה שהוא ילולי ילל, ואמר ע"ז 'כה אמר ה' מגיע קולך מבכי' דהיינו לעתיד בבנין בית מקדשנו שיחזור ויהיה קול פשוט.

שצריכים שמירה, 'אר ה' ויביט בך בפנים מאירות ולא בפנים זעומות. עוד ביאור: 'אר ה' זהו מאור התורה שיאיר עיניך ולבך בתורה, ויתן לך בני תורה, ו'יחנך' בדעת ובבינה. או: ו'יחנך' יתן בכם דעת שתהיו חוננים זה את זה, ומחכימין זה את זה. או: ו'יחנך' יתן אותך בבנים. או: ו'יחנך' יחנך במשאלותך. או: ו'יחנך' שנה רבי חייא הגדול יחנה ה' אצלך. או: ו'יחנך' יתן חנו עליך בכל מקום שאתה הולך. או: ו'יחנך' בתלמוד תורה, או: ו'יחנך' במתנת חנם. או: ו'יחנך' לגאול אותך, 'ישא ה' פניו אליך' יכבוש כעסו ויהפוך פניו אצלך, דכתיב 'ופנית אליכם והפריתי אתכם וישם לך שלום' בכניסתך, שלום ביציאתך, שלום עם כל אדם כמבואר במדרש פרשת נשא.

'דרכי האמונה' להרה"ק רבי יוסף דוד ב"ר אפרים זי"ע אבד"ק זואלוב

כתב בהקדמת הספר, וז"ל:

ועיני לשמאי נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועני בלב נשבר ונדכה, נפשי בשאלתי נועם עליהם תבקשו בזה ובבא, די יתאמר מילי דשמאי מספרי אשר כתבתי

שרשי התורה והעבודה שבלב הוא תפלה, כאמרם איזו עבודה שבלב זו תפלה, כי 'הנסתרות להוי"ה אלהינו, אינון לבא ומוחא, הוי"ה, במוח, ואלהינו, שהוא המשכת יחדו ואחדותו יתברך על נפשות כלל ישראל ועל עצמו בפרט בחשק ובחפיצה, הוא בלב, במלת אלהינו, היינו כשזוכה למסור נפשו ורוחו ונשמתו להבורא ב"ה באמת בכדי להדבק החלק בכל. ואין הקב"ה מייחד שמו על מי שהוא דבר נפרד ח"ו, וכאמרם ז"ל שנתייחד שמו על יצחק אבינו מחמת שהיה חשוב כמות, וכידוע שע"י העקידה לא ראה מעוה"ז כלום, ולא היה דבר בעוה"ז שיעמוד לנגד עיניו ולהחשיך לפניו שלא נראה כח הפועל בנפעל, ויחדו ואחדותו ית"ש בכל העולם. וזהו 'יצחק בא מבואר באר לחי רואי', שדבר זה היה נובע לפניו, כי 'באר' הוא דביעי מיא כידוע, 'לחי רואי', שהיה תמיד רואה החיות של כל דבר, ולא היה מסתכל על הגשם, ולכן יכול לייחד שמו יתברך עליו, מחמת שנעשה סומא בכל מיני גשם, והיה דבוק לחי עולמים.

וזהו שורש עבודת התפלה שהוא בלב, היינו על כל פנים בשעה שעומד להודות ולשבח ולהתפלל לפני הבורא ב"ה, אשר ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, שבשעת מעשה יהיה בבחינה זו שיסלק ראייתו מכל דברי עוה"ז מכל מיני גשם שבעולם, ולהמשיך יחדו ואחדותו על כלל ישראל, ובפרט על נפשו ורוחו ונשמתו, וזהו עבודה בלב שהוא בחינת 'אלהינו', למסור נפשו כל רצונותיו לקבלת עול מלכותו בלב שלם. וזהו 'המתפלל צריך שיתן עיניו למטה, היינו שיסלק ראייתו מכל דברי העוה"ז, ו'לבו למעלה', בחינת 'וגבה לבו בדרכי ה' / שיגביה לבו מכל תאוותיו הגשמיים ומדותיו הרעים, ושיהיה דבוק בדרכי ה', ולקיים 'הלכת בדרכיו', מה הוא רחום אף אתה רחום, ועיקר ושורש המדות הוא בלב, וזהו בחינת 'למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך'.

כי שורש התפילה הוא אמונה שהכל בידי יתברך לגדל ולחזק לכל, היפך מבחינת המינים האומרים וכו' דהכל ביד אותות השמים והמזלות, כחשו בה' ויאמרו שאינו משגיח בשפלים ח"ו, והם בבחינת כל אומות העולם, אשר חלק אותם לכל העמים תחת כל השמים, ולא כאלה חלק ה' עמו, ברוך ה' אלהי ישראל מהעולם ועד העולם, שכל הברכות נמשכו מהאלהי ישראל, מהעולם לדעילא עד לתתא, מי כה' אלהינו המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ.

והנה כל בחינת כפירה ח"ו באים מטומאת ארץ עממים, מחמת שכל חלק מהאקלימים הוא תחת שר אחר, וכל השפע הולך ע"י השר דמדינה ההוא, וכל הדר בחוץ לארץ **דומה** כמי שאין לו אלוה, כי כח הדמיונות שבחול"ה הוא מלא קליפות, ולכן אין הנבואה שורה בחול"ה וכו', וכאמרם ז"ל (ב"ר כז:א) גדול כח הנביאים שמדמין כח צורה ליצורה, והדר בחול"ה דומה, ר"ל כח הדמיונות שלו כמי שאין לו אלוה, ולכן אמרו ז"ל (נדרים כב.) עה"פ 'ונתן לך שם לב רגז', כי מי שאין בו דיעה אסור לרחם עליו, וידוע אמרם ז"ל אף הרחמים ניתן במתנה, שנאמר 'ונתן לך רחמים ורחמך'.

ושורש הדיעה הוא הכרה אמיתית במוח ובלב, ובכח כל חושי הפנים והחיצונים שאין עוד מלבדו, דכתיב 'אתה הראית לדעת כי ה' הוא אלהים אין עוד מלבדו', וכשהוא בבחינת חול"ה שעדיין דומה לו שאין לו אלוה ח"ו, ועדיין לא המשיך הדעת שהוא החוש המשותף על כל חושי הפנים והחיצונים וכו', ומחמת שהוא עדיין בחול"ה דומה כמי שאין לו אלוה, הוא חסר דיעה, וכל מי שאין בו דיעה אסור לרחם עליו, ואי אפשר ליתן לו הרחמים במתנה, על כן אמרו רבותינו ז"ל 'ונתן לך שם לב רגז' בבבל כתיב.

וכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, כי ארץ ישראל הוא תחת יד השי"ת, דכתיב 'ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך, כי אינו מושגח משום שר בעולם בלתי מה' לבדו, מרשית השנה ועד אחרית שנה, שדרשו רבותינו ז"ל (ר"ה טז:) על זה כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה, ופירש"י שרשה, שישאל עושים עצמם כרשים בתפלתם, שהוא בחינת תפלה לעני דלית ליה מגרמיה כלום, מחמת דאירא דארץ ישראל מחכים, ושם שורה האמונה הקדושה שהכל בידי שמים, ולכן כל התפלות נשלחו לארץ ישראל, וכן אמרו רבותינו ז"ל (מגילה כט.) שעתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות להקבע בארץ ישראל, כי מקומות התפלות שם השראת אמונה, בבחינת כל בי עשרה שכינתא שריא.